

Sygnatura akt IV P 205/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 28 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Grażyna Szlufik

Protokolant:Paulina Zgłobicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 czerwca 2017 r. we W.

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko (...) Spółka z o. o. we W.

o wynagrodzenie za pracę

I. zasądza od strony pozwanej (...) Spółka z o. o. we W. na rzecz powoda M. K. ustawowe odsetki od następujących kwot:

-6.753,68 zł od dnia 11 stycznia 2017r. do dnia 17 stycznia 2017r.

-769, 15 zł od dnia 18 stycznia 2017r. do dnia 01 lutego 2017r.;

II. umarza postępowanie w sprawie w zakresie cofniętego powództwa;

III. koszty procesu wzajemnie znosi między stronami;

IV. koszty sądowe zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Powód M. K. pozwem wniesionym w dniu 18 stycznia 2017 r. (data prezentaty Biura Podawczego Sądu) skierowanym przeciwko (...) Spółka z o.o. we W., domagał się zasądzenia od strony pozwanej na jego rzecz kwoty 7.522,83 zł tytułem zaległego wynagrodzenia za pracę wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 11 stycznia do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu wg. norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 1.800,00 zł, a także opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł (k. 3-6).

W treści uzasadniania powód wskazał, że był zatrudniony u strony pozwanej od dnia 04 listopada 2015 r. do dnia 31 grudnia 2016 r., na stanowisku kierowniczym, za wynagrodzeniem stanowiącym równowartość 2,5 – krotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za pracę w sektorze przedsiębiorstw.

Kolejno powód podniósł, że do dnia wytoczenia powództwa nie otrzymał zaległego wynagrodzenia za pracę za miesiąc grudzień 2016r. w wysokości 7.522,83 zł, natomiast termin wypłaty w/w wynagrodzenia upłynął dnia 10 stycznia 2017 r. Z uwagi na to, w dniu 12 stycznia 2017 r. powód wystosował do strony pozwanej wezwanie do zapłaty, które do dnia dzisiejszego pozostało bezskuteczne. Powołując się na treść art. 85 § 1 i § 2 k.p. powód wskazał, że jego wynagrodzenie powinno być płatne z dołu, do 10 dnia miesiąca, stąd też wnosi o policzenie odsetek od tej daty.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 25 stycznia 2017r., sygn. akt IV Np 11/17, tut. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, nakazał stronie

pozwanej, aby zapłaciła powodowi kwotę 7.522,83 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 11 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.817,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego i na rzecz Skarbu Państwa kwotę 75 zł tytułem części opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powód jest zwolniony z mocy ustawy, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tymże terminie sprzeciw (k. 20).

Strona pozwana (...) Spółka z o.o. we W., w sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 25 stycznia 2017 r., zaskarżyła w całości nakaz zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania w sprawie, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych (k. 36-39).

W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, że roszczenie powoda zostało zaspokojone przed doręczeniem jej nakazu zapłaty. W dniu 16 stycznia 2017 r. strona pozwana przelała bowiem na rachunek powoda kwotę 6.753,68 zł, zaś w dniu 31 stycznia 2017 r. kwotę 769,16 zł. Drugą z w/w kwot wypłacono powodowi po skorygowaniu przysługującego mu wynagrodzenia, w związku z przekroczeniem przez niego progu podatkowego.

Argumentując zasadność żądania zasądzenia od powoda jako strony przegrywającej kosztów procesu, strona pozwana podniosła, że kwota w wysokości 6.753,68 zł została powodowi wypłacona w dniu 16 stycznia 2017 r., a zatem jeszcze przed wniesieniem przez niego pozwu o zapłatę, co miało miejsce dopiero w dniu 18 stycznia 2017 r. Ponadto wezwanie powoda do zapłaty, zostało załączone do wiadomości e-mail i wysłane do zupełnie innej osoby prawnej. To samo zaś wezwanie zostało doręczone stronie pozwanej drogą pocztową dopiero w dniu 18 stycznia 2017 r., a zatem w tym samym dniu, w którym powód wniósł do Sądu pozew.

W piśmie procesowym datowanym na dzień 27 marca 2017 r. powód cofnął pozew w zakresie zasądzenia na jego rzecz należności głównej wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, domagając się zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od następujących kwot:

- od kwoty 6.753,68 zł od dnia 11 stycznia 2017 r. do dnia 17 stycznia 2017 r.,

- od kwoty 769,15 od dnia 18 stycznia 2017 r. do dnia 01 lutego 2017 r.

Wobec tego, powód wniósł o umorzenie niniejszego postępowania i nie obciążanie kosztami postępowania żadnej ze stron w trybie art. 102 k.p.c. i 103 k.p.c (k. 52-56).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Strona pozwana (...) Spółka z o.o. we W. na podstawie wpisu do KRS, w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej zajmuje się m.in. działalnością związaną z rekultywacją i pozostałą działalnością usługową związaną z gospodarką odpadami.

Dowód: wydruk z KRS, k. 11-13, 27-32, 39-41.

Powód był zatrudniony u strony pozwanej od dnia 04 listopada 2015 r. na podstawie umowy o pracę zawartej na okres pięcioletniej kadencji Prezesa Zarządu Spółki, w pełnym wymiarze czasu pracy, za miesięcznym wynagrodzeniem stanowiącym równowartość 2,5 – krotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za pracę w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysków, w czwartym kwartale roku poprzedniego, ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

W treści umowy o pracę strony określiły, że wynagrodzenie miesięczne płatne będzie z dołu do 15 dnia miesiąca, przelewem na rachunek bankowy wskazany przez pracownika na piśmie (§ 3 pkt 3 umowy o pracę).

Nadto w § 3 pkt 2 w/w umowy strony ustaliły, że odwołanie lub rezygnacja pracownika z funkcji prezesa Zarządu w trakcie kadencji może być podstawą do rozwiązania niniejszej umowy z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, bez zachowania trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, jeżeli zaistnieją ku temu powody wynikające z przepisów kodeksu pracy, albo na mocy porozumienia stron.

Dowód: umowa o pracę z dnia 04 listopada 2015 r., k. 15-17.

Uchwałą Rady Nadzorczej nr 2 z dnia 14 października 2016 r. strona pozwana odwołała powoda z funkcji Prezesa Zarządu oraz rozwiązała z powodem umowę o pracę zawartą w dniu 4 listopada 2015 r., za wypowiedzeniem wynoszącym trzy miesiące.

W § 3 uchwały strona pozwana wskazała, że w związku z rozwiązaniem z powodem umowy o pracę za wypowiedzeniem, zwalania się jego z obowiązku świadczenia pracy z zachowaniem prawa do wynagrodzenia w okresie wypowiedzenia po wyczerpaniu przez powoda przysługującego mu wymiaru urlopu wypoczynkowego oraz przyznanych trzech dni na poszukiwanie pracy.

Dowód: odpis uchwały Rady Nadzorczej nr 2 z dnia 14 października 2016 r., k. 14.

Pismem datowanym na dzień 12 stycznia 2017 r. powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty zaległego wynagrodzenia za pracę za miesiąc grudzień 2016 r. w wysokości 7.522,83 zł wraz z ustawowymi odsetkami.

W/w pismo zostało przesłane mailowo oraz pocztą.

W dniu 18 stycznia 2017 r. strona pozwana odebrała w/w pismo.

Dowód: - przedsądowe wezwanie do zapłaty, k. 7-9,

- wydruk ze strony internetowej - śledzenie przesyłek, k. 44.

W dniu 16 stycznia 2017 r. strona pozwana przełała na rachunek bankowy powoda wynagrodzenie w kwocie 6.753,68 zł. W/w kwotę powód otrzymał w dniu 17 stycznia 2017 r.

Z kolei w dniu 31 stycznia 2017 r. strona pozwana dokonała korekty wynagrodzenia powoda przelewając na rachunek bankowy wynagrodzenie w kwocie 769,15 zł. W/w kwotę powód otrzymał w dniu 01 lutego 2017 r.

Ponadto w dniu 17 stycznia 2017 r. powód otrzymał od strony pozwanej kwotę 1.086,79 zł tytułem wyrównania wynagrodzenia za miesiąc październik 2016 r. oraz w dniu 01 lutego 2017 r. otrzymał kwotę 1.277,00 zł tytułem korekty wypłaconego wynagrodzenia za miesiąc listopad 2016 r.

Dowód: - potwierdzenie wykonania operacji, k. 42-43,

- data zaksięgowania przelewów, k. 57-60.

Od października 2016 r. powód miał problem z wyegzekwowaniem od strony pozwanej całości wynagrodzenia za pracę, wobec czego zwrócił się do Kancelarii (...) z prośbą o pomoc.

W dniu 18 stycznia 2017 r. pełnomocnik powoda złożył pozew w Biurze Podawczym tut. Sądu.

W okresie od dnia 16 stycznia 2017 r. do dnia 19 stycznia 2017 r. powód przebywał poza miejscem zamieszkania i nie korzystał z internetu.

Dowód: - zeznania świadka P. L., k. 74,

- przesłuchanie powoda, k. 74-75.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w zakresie żądania odsetek zasługiwało na uwzględnienie.

W toku niniejszej sprawy powód M. K., pozwem wniesionym w dniu 18 stycznia 2017 r. domagał się zasądzenia na jego rzecz kwoty 7.522,83 zł tytułem zaległego wynagrodzenia za pracę wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 11 stycznia 2017r. do dnia zapłaty.

W piśmie procesowym datowanym na dzień 27 marca 2017 r. powód cofnął pozew w zakresie zasądzenia na jego rzecz należności głównej, tj. kwoty 7.522,83 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, domagając się zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od następujących kwot: od kwoty 6.753,68 zł od dnia 11 stycznia 2017 r. do dnia 17 stycznia 2017 r., od kwoty 769,15 od dnia 18 stycznia 2017 r. do dnia 01 lutego 2017 r. Ponadto, powód wniósł o umorzenie niniejszego postępowania i nie obciążanie kosztami postępowania żadnej ze stron w trybie art. 102 k.p.c. i 103 k.p.c.

Strona pozwana (...) Spółka z o.o. we W., wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania w sprawie, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Wobec powyższych stanowisk stron, w pierwszej kolejności wskazać należy, że w zakresie cofniętego powództwa Sąd na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w pkt II sentencji wyroku umorzył postępowanie w sprawie.

Zgodnie bowiem z treścią art. 203 § 1 k.p.c., pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Ponadto jak wynika z brzmienia art. 203 § 2 zdanie pierwsze k.p.c., pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa.

Z uwagi na ww. okoliczności, uznać należało, że powód dokonał skutecznego cofnięcia pozwu, co w konsekwencji skutkuje umorzeniem postępowania w niniejszej sprawie na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. – zgodnie, z którym Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

A zatem, spór w niniejszej sprawie ograniczał się do rozstrzygnięcia zasadności żądania powoda w kwestii zasądzenia na jego rzecz odsetek ustawowych za opóźnienie od następujących kwot: od kwoty 6.753,68 zł od dnia 11 stycznia 2017 r. do dnia 17 stycznia 2017 r., od kwoty 769,15 od dnia 18 stycznia 2017 r. do dnia 01 lutego 2017 r. Przy czym nie może budzić wątpliwości, iż w zakresie umorzonego powództwa powód jest osobą, która proces przegrała.

Co istotne, okoliczności niniejszej sprawy są, co do zasady bezsporne. Strony bowiem w toku procesu nie kwestionowały faktu, iż w dniu 17 stycznia 2017 r. powód otrzymał wynagrodzenie za grudzień 2016 r. w kwocie 6.753,68 zł, natomiast dalszą część wynagrodzenia za grudzień 2016 r. w kwocie 769,15 zł powód otrzymał w dniu 01 lutego 2017 r.

Z uwagi na to, nie może budzić żadnych wątpliwości fakt, iż dopiero z dniem 01 lutego 2017 r. powód otrzymał całość należnego mu wynagrodzenia za miesiąc grudzień 2016r.

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, w tym w szczególności o umowę o pracę powoda z dnia 04 listopada 2015 r., uchwałę Rady Nadzorczej nr 2 z dnia 14 października 2016 r., przedsądowe wezwanie do zapłaty, wydruk ze strony internetowej – śledzenie przesyłek, potwierdzenie wykonania operacji, datę zaksięgowania przelewów, albowiem w toku procesu żadna ze stron nie kwestionowała prawdziwości i autentyczności w/w dokumentów.

Ponadto Sąd dał wiarę zeznaniom świadka P. L. oraz twierdzeniom powoda, a to wobec tego, że były one spójne, logiczne i rzeczowe oraz korespondowały ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Wobec tak ustalonego stanu faktycznego sprawy, wskazać należy, iż roszczenie powoda o zasądzenie na jego rzecz odsetek za opóźnienie jest w realiach niniejszej sprawy uzasadnione. Rację ma bowiem powód wskazując, iż regulacja zawarta w umowie o pracę powoda z dnia 04 listopada 2015 r. jest sprzeczna z bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa pracy, a to wobec treści art. 85 § 1 i 2 k.p. Zauważyć bowiem należy, iż w treści umowy o pracę strony

określiły, że wynagrodzenie miesięczne powoda płatne będzie z dołu do 15 dnia miesiąca, przelewem na rachunek bankowy wskazany przez pracownika na piśmie (§ 3 pkt 3 umowy o pracę).

Z kolei w myśl art. 85 § 1 i 2 k.p. wypłaty wynagrodzenia za pracę dokonuje się co najmniej raz w miesiącu, w stałym i ustalonym z góry terminie. Wynagrodzenie za pracę płatne jest raz w miesiącu z dołu, niezwłocznie po ustaleniu jego pełnej wysokości, nie później jednak niż w ciągu pierwszych 10 dni następnego miesiąca kalendarzowego.

Przepis art. 85 § 2 k.p., podobnie jak wiele innych przepisów prawa pracy, ma charakter normy semiimperatywnej, jednostronnie bezwzględnie obowiązującej. Jest to norma, która wyznacza minimalny zakres ochrony interesów pracownika jako zwykle słabszej strony stosunku pracy. Zastosowanie takiej normy może być uchylone lub ograniczone przez strony stosunku prawnego tylko wtedy, gdy postanowienia umowy są korzystniejsze dla strony objętej ochroną normatywną (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 191/99, LEX nr 43656).

A zatem, strony miały możliwości ustalenia daty wypłaty wynagrodzenia, o ile data ta będzie korzystniejsza od przepisów prawa pracy. W przeciwnym wypadku postanowienia stron mniej korzystne dla pracownika niż przepisy prawa pracy są nieważne i zamiast nich stosuje się odpowiednio przepisy prawa pracy – art. 18 § 1 i 2 k.p.

W tym stanie rzeczy, z uwagi na to, że postanowienia stron zawarte w umowie o pracę były mniej korzystne od obowiązujących przepisów, jako termin wypłaty wynagrodzenia należało ustalić 10 dzień kolejnego miesiąca.

Co ważne, nie może budzić żadnych wątpliwości fakt, iż w razie opóźnionej wypłaty wynagrodzenia pracownik ma prawo do odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które pracodawca odpowiedzialności nie ponosi (art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p.).

W tym stanie rzeczy, tut. Sąd uznał, iż roszczenie powoda odnośnie żądania wypłaty odsetek jest zasadne i w punkcie I sentencji wyroku, zgodnie z żądaniem powoda, zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda ustawowe odsetki liczone od kwoty 6.573,68 zł od dnia 11 stycznia 2017 r. do dnia 17 stycznia 2017 r. oraz od kwoty 769,15 zł od dnia 18 stycznia 2017 r. do dnia 01 lutego 2017 r.

Orzekając o kosztach procesu, Sąd miał na uwadze fakt, iż art. 203 § 1 k.p.c. nie może być rozumiany w ten sposób, że stronie pozwanej należy się zwrot kosztów procesu zawsze, ilekroć dojdzie do cofnięcia pozwu, a to wobec tego, że rozstrzygnięcie o kosztach procesu w razie cofnięcia wniosku powinno uwzględniać ogólne i szczególne reguły orzekania o kosztach procesu, tj. przepisy od art. 98 k.p.c. do 107 k.p.c.

Podkreślić należy, iż zastosowanie przez Sąd jednej z zasad orzekania o kosztach procesu, uzależnione jest nie tylko od wyniku sprawy, ale i również od okoliczności faktycznych konkretnej sprawy. Przyjęcie bowiem za podstawę orzeczenia wyłącznie zasady odpowiedzialności za wynik sporu i obciążenie strony przegrywającej całością, czy nawet częścią kosztów procesu, może w konkretnej sprawie, kolidować z poczuciem sprawiedliwości oraz słuszności. Celem zapobieżenia możliwości wydania orzeczenia w takich warunkach wprowadzona została regulacja ujęta w art. 102 k.p.c.

Powyższe zatem prowadzi do konstatacji, że przy rozpoznaniu wniosku strony pozwanej złożonego w trybie art. 203 § 3 k.p.c. o przyznanie kosztów, nie jest wyłączone zastosowanie przez Sąd art. 102 k.p.c. – vide postanowienie Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 22 sierpnia 1997 r., I ACz 323/97, OSP 1998, z. 1, poz. 9.

Wobec tego, wskazać należy, iż z treści art. 102 k.p.c., stanowiącego odstępstwo od ogólnej reguły odpowiedzialności strony za wynik procesu wyrażonej w art. 98 k.p.c., wynika, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Zauważyć należy, iż ustawa nie konkretyzuje pojęcia „wypadków szczególnie uzasadnionych”, pozostawiając tym samym ich kwalifikację, oczywiście przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, Sądowi orzekającemu.

Niemniej jednak w judykaturze zgodnie uznaje się, że do kręgu okoliczności faktycznych uzasadniających zastosowanie art. 102 k.p.c. należą zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i fakty leżące na zewnątrz procesu. Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współzycia społecznego – vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 30 lipca 2015 r. I ACa 279/15.

Wobec powyższego, kierując się regułą wyrażoną w art. 102 k.p.c. i mając na względzie szczególne okoliczności sprawy, w tym w szczególności, fakt opóźnienia w wypłacie należnego powodowi wynagrodzenia za miesiąc grudzień 2016 r., co w konsekwencji skutkowało uwzględnieniem powództwa w zakresie roszczenia o odsetki oraz fakt, iż pozew w niniejszej sprawie został złożony dzień po tym, jak powód otrzymał część należnej mu tytułem wynagrodzenia kwoty, Sąd kierując się zasadami słuszności w pkt III sentencji wyroku, na podstawie art. 100 k.p.c. zniósł wzajemnie koszty pomiędzy stronami.

Sąd miał przy tym na uwadze również okoliczność, że od października 2016 r. powód miał problem z wyegzekwowaniem od strony pozwanej całości wynagrodzenia za pracę, na co niewątpliwie wskazuje fakt, iż dopiero w dniu 17 stycznia 2017 r. powód otrzymał od strony pozwanej kwotę 1.086,79 zł tytułem wyrównania wynagrodzenia za miesiąc październik 2016 r. oraz w dniu 01 lutego 2017 r. otrzymał kwotę 1.277,00 zł tytułem korekty wypłaconego wynagrodzenia za miesiąc listopad 2016 r.

Co ważne, odstąpienie sądu od obciążania strony przegrywającej proces kosztami wywołuje taki sam skutek jak wzajemne zniesienie kosztów postępowania (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 1974 r., I CR 848/73, LEX nr 7410).

W tym stanie rzeczy, tut. Sąd w pkt III sentencji wyroku zniósł koszty procesu wzajemnie między stronami.

W pkt IV sentencji wyroku Sąd kierując się art. 113 ust. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 poz. 623) zaliczył koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa.

Dla tych motywów orzeczono jak w sentencji wyroku.